

RECENSION

Sebastian Schipper och Devid Striesow i *Tre*

Tre

Originaltitel Drei

Svensk titel Tre

Regi Tom Tykwer

Producent Stefan Arndt

Manus Tom Tykwer

Foto Frank Griebe

Roller Sophie Rois, Sebastian Schipper, Devid Striesow, Annedore Kleist, Angela Winkler, Alexander Hörbe, Winnie Böwe m fl

Tyskland 2010

Längd i tid 1 tim 59 min

Distributör TriArt Film AB

Tom Tykwers nya film *Tre* lanseras som en dramakomedi. Fast särskilt komisk är den tyvärr inte förrän mot slutet, och dramat uttblir egentligen också. Vill man vara elak kan man konstatera att detta triangeldrama utvecklas enligt den politiska korrekthetens formulär 1 A.

I rollerna hittar vi den kvinnliga tv-reportern Hanna (Sophia Rios) som efter filmens inledande collageavsnitt à la tv-reklam (som väl ska illustrera tillvarons sammansatthet) under ett seminarium attackerar stamcellsforskaren Adam (David Striesow) på ett vis som får en att tänka på den gamla klyschan "kärlek börjar med kast." Fortsättningen blir det förväntade.

Denna Adam är något av en änglalik he-man; förutom framgångsrik forskare spelar han fotboll, seglar, sjunger i kör och simmar. Under ett besök i simhallen träffar han Hannas sambo sedan 20 år, Simon (Sebastian Schipper), arkitekt som jobbar med

grundarbete för monumentalkonst. Denne har just genomgått en testikeloperation, och när Adam ber att få se ärret är så att säga det kokta fläsket stekt.

Ett ménage-à-trois alltså, med den bisexuelle Adam i centrum. Hans karaktär av en sorts känslomässigt neutrum illustreras av hans lägenhet, där det inte finns en enda tavla, ingen bok. Han är "sheer lust", några starkare emotioner utöver det sexuella och hans vetenskapliga värv tycks inte finnas, och inför Simons undran huruvida han själv är böj eller inte säger Adam, artigt leende: "säg farväl till den deterministiska tolkningen av biologin." Inget är alltså självklart i tillvarons genetiska spel, det mesta handlar om sociala konventioner.

Tykwer vill greppa över mycket, medelålders samliv som gått i stå och behöver nya kickar, livets slumpmässighet redan från tillkomsten, det högre medelklasslivets känslotorka. Naturligtvis vill filmen även dra en lans för fördomsfrihet mot de homosexuella, som om detta skulle behövas i dessa tider (kanske i Tyskland?) Livet, döden, kärleken finns här i intimt samspel, gränserna är hårfina; inför drömscenerna med dödens kärra undrar jag om Tykwer sett Victor Sjöströms *Körkarlen*.

Det hela är elegant gjort, kanske lite för kylslaget elegant, men framför allt förvånansvärt tempofattigt av en regissör som gjort *Spring Lola*.

Rent Hollywoodmässig, trots trions nakenhet, tycker jag slutscenen är, när alla tre trycker ihop sig i sängen i fullbordad, konfliktfri treenighet innan de svävar ut i rymden och blir till stoffkorn i evigheten, symboler för en mänsklighet som en gång uppstått, oklart varifrån. Börja springa igen Tykwer!

Gunder Andersson

FILMRUTAN